

Vzdálené výstřely

Vladimír Merta

Vzdálené výstřely,
do vlastních řad,
pýcha prý stíhá pýchu,
pýcha prý předchází pád.

Katyně, Gdaňsk, Praha,
Tbilisi, Peking, Baku, Berlín, Budapešť,
Co jméno, to zlá zpráva,
a krev z dlažby smyje déšť.

Kdo cestou k moci vraždil,
vraždí a bude vraždit dál.

Po létech vychází najevo,
že šlo jen o omyly jedinců,
úchytky napravo, nalevo,
zaplacené životy tisíců.

Bezejmenné milióny nevinných,
povstali z hrobů a bloudí ulicemi,
žalují pod okny živých,
na věky věků budou bloudit po naší zemi...

Kdo cestou k moci vraždil,
vraždí a bude vraždit dál.

Místa střetů se sice mění,
ale rány vojáků jsou vždycky jisté,
střílejí do svých dětí,
a říkají si bůh ví proč komunisté.

Možná to říkám za sebe,
možná tak trochu taky za vás,
jestli se bojíme mluvit potichu,
zkusme to tedy mlčet nahlas...

Vzdálené výstřely,
na Náměstí nebeského míru,
nám vzali všechny iluze,
naději, lásku, víru.

A ruce vrahů nad městem,
cynicky rozdávají metály,
vojáčkům, jako malým bezprizorním dětem,
které u zkoušky ohněm obstály.

Násilí táhne ulicemi,
od rána do večera,
ale svět už nebude nikdy stejný,
jako byl ještě včera...

Počty mrtvých se sice mění,
statistika mívá mrtvá místa,
Ale rozkazy jménem lidu,
nedal nepřítel ale komunista...

Kdo cestou k moci vraždil,

vraždí a bude vraždit dál.
Kdo cestou k moci vraždil